

22 februarie: Catedra Sfântului Petru

Comentariu la Evanghelia
sărbătorii Catedrei lui Petru.
„Tu ești Petru și pe această
piatră voi zidi Biserica mea”.
Evanghelia subliniază
autoritatea episcopului Romei
ca succesor al lui Petru și stâncă
a Bisericii: el confirmă poporul
lui Dumnezeu în credință.

Evanghelie (Mt 16,13-19)

Venind în părțile Cezareii lui Filip,
Isus i-a întrebat pe discipolii săi:

„Cine spun oamenii că este Fiul Omului?”

Ei i-au spus: „Unii, «Ioan Botezătorul», alții, «Ilie», alții, «Ieremia sau unul dintre profeți»”. El le-a spus: „Dar voi, cine spuneți că sunt?”

Atunci Simon Petru a luat cuvântul și a zis: „Tu ești Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Isus i-a răspuns: „Fericit ești Simon, fiul lui Iona, căci nu carnea și sângele ți-au revelat aceasta, ci Tatăl meu care este în ceruri. Și eu îți zic: tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui. Ție îți voi da cheile împărăției cerurilor: ceea ce vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, iar ceea ce vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri”.

Comentariu la Evanghelie

Fiecare episcop își exercită slujirea în întreaga sa dieceză sau eparhie, în a cărei catedrală ocupă scaunul episcopal, prezidând în numele lui Dumnezeu Tatăl ^[1]. Sărbătoarea Catedrei Sfântului Petru comemorează faptul că Isus Cristos l-a ales pe Simon și pe succesorii săi din Roma ca stânca pe care și-a zidit Biserica. Evanghelia după Matei ne relatează că, în timp ce ucenicii nu înțelegeau pe deplin semnificația minunilor și identitatea lui Isus, Petru a făcut mărturisirea sa de credință și a primit promisiunea primatului (cf. Mt 16,8-20).

În timp ce călătorea spre Cezareea lui Filip, Isus și-a întrebat ucenicii despre identitatea sa. S-a referit la sine ca „Fiul Omului”, o expresie care sugerează atât o origine divină, cât și un chip uman (cf. Dn 7,10-14). De asemenea, această expresie evocă

figura Slujitorului suferind (cf. Mt 20,28). Prin aceste întrebări, Isus îi conduce pe ucenicii Săi spre descoperirea adevăratei Sale identități: mai întâi îi întreabă ce spun oamenii despre El, apoi le cere propria lor mărturie. Petru răspunde: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. În Cartea a doua a lui Samuel, Dumnezeu promite un urmaș al lui David, pe care îl va considera drept fiu (cf. 2 Sam 7,14). David intenționa să construiască un templu pentru Dumnezeu, dar Isus anunță un alt templu, Biserica: „Fericit ești Simon, fiul lui Iona, căci nu carnea și sângele ți-au revelat aceasta, ci Tatăl meu care este în ceruri.

Și eu îți zic: tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui”.

Numele Iona înseamnă în aramaică „Dumnezeu arată milă”, iar Isus

subliniază că actul de credință al lui Petru este un dar divin: „Tu ești, Simon, fiul milei!” „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea.” Isus îi spusese deja pescarului din Galileea că va fi numit „Cefa”, adică „Piatra” (cf. In 1,42).

Isus îi face o altă promisiune lui Petru: „Îți voi da cheile împărăției cerurilor: ceea ce vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, iar ceea ce vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri”. Profetul Isaia anunțase că cheia casei lui David va fi pusă pe umerii administratorului palatului regal, care, ca reprezentant al regelui, avea autoritatea de a deschide și închide accesul zilnic la viața administrativă a poporului (cf. Is 22,22). Isus, noul David, deschide porțile cerului și deține „cheia lui David” (cf. Ap 3,7).

După mărturisirea lui Petru, Matei povestește cum cărturarii și fariseii

închideau oamenilor porțile cerului (cf. Mt 23,13). Domnul îi conferă lui Petru și succesorilor săi puterea de a ierta păcatele. În ziua Învierii, într-o seară de pace și bucurie, Isus suflă asupra ucenicilor Săi și instituie sacramentul Pocăinței (cf. In 20,22-23).

Promisiunea lui Isus are loc la hotarul cu lumea păgână, subliniind astfel vocația universală a Bisericii. Noul Testament arată cum, odată cu trecerea timpului, se dezvoltă înțelegerea ministerului petrin. Din Roma, capitala imperiului și locul martiriului lui Petru, Duhul Sfânt conduce evanghelizarea națiunilor.

În Bazilica Sfântul Petru din Roma, Papa Benedict al XVI-lea a afirmat: „Marea catedră de bronz conține un scaun de lemn din secolul al IX-lea, considerat multă vreme scaunul apostolului Petru. [...] Acesta simbolizează prezența permanentă a

apostolului în învățătura succesorilor săi” ^[2]. În Papi, creștinii găsesc garanția adevărului credinței lor: „M-am rugat pentru tine, ca să nu piară credința ta; iar tu, când te vei fi întors, întărește-i pe frații tăi” (cf. Lc 22,32).

Episcopul Romei, ca succesor al lui Petru, este „principiul și fundamentul permanent și vizibil al unității Bisericii” ^[3]. El se bucură de infailibilitate în materie de credință și morală ^[4]. Îl numim „Papă”, un termen de origine greacă ce înseamnă „Părinte”. Cu afecțiune filială, Sfântul Josemaría ne-a îndemnat să ne rugăm mult pentru Papă, a cărei paternitate reflectă paternitatea lui Dumnezeu ^[5].

[1] Cf. Sfântul Ioan Paul al II-lea, Exortăția apostolică „Pastores gregis”, 16 octombrie 2003, nr. 34.

[2] Benedict al XVI-lea, Omilie, 19 februarie 2012; cf. *idem*, Omilie, 29 iunie 2006.

[3] Conciliul Ecumenic Vatican II, Const. dogm. *Lumen gentium*, nr. 23.

[4] Cf. *ibidem*, nr. 25; în acest caz, el nu se exprimă ca persoană privată, ci într-un mod clar definit.

[5] Papa Francisc, Scrisoarea apostolică *Patris corde*, 8 decembrie 2020, nr. 7.

Guillaume Derville // vvoevale -
Canva Pro

.....

februarie-catedra-sfantului-petru/
(24.03.2026)